

Politológ Eduard Chmelár: TREBA SA POSTAVIŤ NA ODPOR A TESTOVANIE BOJKOTOVAŤ!!! JE TO NAŠE DEMOKRATICKÉ ÚSTAVNÉ PRÁVO. NEPODPORUJTE KOALIČNÝCH ZLOČINCOV V PÁCHANÍ ZLA

- CZ24 News | 18. ledna 2021

SLOVENSKO: Eduard Chmelár v tom má jasno. Už pred pár dňami vyzval ľudí, aby sa postavili na odpor a nedali sa testovať. Dnes na facebooku opäť [zdôraznil](#), že je to naša demokratické právo garantované Ústavou. Ľudí povzbudzuje, aby sa nebáli. Jeho status uverejňujeme v plnom znení.

„Niektorí z vás na moju výzvu na občiansku neposlušnosť zareagovali, že by sa aj pridali, ale boja sa o stratu zamestnania, iní ma rozhorčene nazvali buričom. Chcem upozorniť, že uplatnenie článku 32 Ústavy SR nie je žiadna rebélia, ale vaše ústavné právo. Je vašim ústavným právom postaviť sa na odpor každému, kto odstraňuje demokratický poriadok, a to v prípade, že štátne orgány sú nečinné. To je úloha predovšetkým samospráv a politických strán, ktoré s touto formou celoplošného testovania nesúhlasia.

Riešiť to tak ako Peter Pellegrini, že ak si to premiér Matovič presadí, dobrovoľníci Hlasu-SD budú v radoch na testovanie zbierať podpisy na predčasné voľby, je nepochopením situácie: na jednej strane varuje predtým, že ľudia sa môžu pri čakaní v mrazoch nakaziť a na druhej strane tú možnosť ešte

zvyší kontaktom s aktivistami? To je absurdné. Jediným riešením je bojkotovať celoplošné testovanie, dodržiavať protiepidemické opatrenia a zostať doma.

Nemôže ma vyviešť z miery, ak mi nejakí krikľúni nadávajú do buričov. Chcel by som upozorniť, že za buričov vyhlásili úrady Štúra s Hurbanom a Hodžom, Masaryka s Benešom a Štefánikom, členov povstaleckej SNR i zakladateľov VPN. Nevyzývam na násilie, ani na verejné demonštrácie a ak sa ma niekto pýta, prečo som sa nepridal k minuloročným novembrovým protestom – no tak preto, lebo búriť sa v tejto epidemickej situácii proti noseniu rúšok považujem za mimoriadne hlúpe a účastníkov takýchto zhromaždení za kandidátov na Darwinovu cenu. Vyzývam na tzv. pasívnu rezistenciu, na nenásilný odpor, ktorý dáva každému občanovi tohto štátu Ústava SR. Jednoducho nespolupracovať s nimi. V tom je naša sila.

Priznám sa, že som už alergický na krikľúňov, ktorí po mne buď pokrikujú, aby som už konečne niečo robil alebo odo mňa požadujú „riešenia“. V prvom rade, kritika je demokratická disciplína. Kto odsudzuje kritiku pod zámienkou „riešení“, spravidla nechce vidieť východiská. Takto pokrikoval vtedajší generálny tajomník ÚV KSČ Miloš Jakeš v známom prejave z Červeného Hrádku (časť Plzne) 17. júla 1989 na kritikov komunistického režimu, keď od nich žiadal „riešenia“.

Najprv musíte mať odvahu formulovať to, čo nechcete. Problém nie sú riešenia. Problém je, že keď navrhnete východisko zo situácie, ako som to urobil ja, tak časť ľudí sa tvári, že ho nevidí a ďalšia časť po vás vykrikuje, aby ste už konečne niečo robili. Nie som profesionálny politik. Som taký istý občan ako vy. Som obyčajný učiteľ. S tým rozdielom, že na rozdiel od mnohých z vás mám odvahu hovoriť pravdu, robiť to, čo považujem za správne a ísť s vlastnou kožou na trh. Aj ja mám deti, aj ja riskujem zamestnanie, ale ak vás ovládne strach, tak ste už teraz prehrali.

Mnohí z vás si zmenu predstavujú ako Hurvínek válku a nadávajú iným, hoci sami buď nevedia, čo robiť alebo predpokladajú, že je to robota pre iných. Páči sa vám, keď sa hovorí o potrebách radikálnych zmien, no zároveň predpokladáte, že vašich životov sa to nedotkne. Je to slabošské. Už dávno som zistil, že oligarchiu neporazíte voľbami. Jedinou politikou, ktorá má dnes zmysel, je revolúcia. Ale keďže dnes ešte nie sú vytvorené revolučné podmienky a Slovensko nie je izolovaný ostrov v Európe, môžete robiť jedinu vec. Požadovať od tohto režimu, aby dodržiaval to, k čomu sa zaviazal a konfrontovať jeho sľuby s realitou – podobne ako to robili signatári Charty 77.

Je absurdné, aby ste vyzývali niekoho, aby niečo robil a sami pri tom zostali pasívni. Nepýtajte sa, čo máte robiť – hovorte, čo robíte. Ja vám neponúkam nijaké zázračné riešenia, naopak: upozorňujem, že skutočná zmena je výsledkom trpezlivej, dlhodobej a neraz i nudne rutinnej práce, pri ktorej často zažívame sklamanie. Takto sa mení svet. Takto sme sa zbavovali otroctva, takto ženy získavali svoje práva, takto pracujúci zvyšovali svoju ochranu, takto sa prehlbovala demokracia. Niet ľahšej cesty.“

Zdroj: <https://www.hlavnydennik.sk/>